

သိန်းမင်းစာပေ

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ပို့ရည်လျန်းစေ

ရင်မှာသူ့အရိပ်

ပ န် ၊ ချီ သိ န် ၊ ဝ ခ ခ

အခန်း(၁)

ရောင်းသူဝယ်သူတွေနှင့် စည်ကားနေသော မန္တလေးမြို့၊ ဈေးချိုအတွင်းမှာ နွဲ့နှောင်းဖြူသွယ် ပြီး နုနုနယ်နယ်လေးနှင့် လှပနေသော ပိုးလွန်းဖြူက ငေးမောလျှောက်ကြည့်နေသည်။ ။

ဟိုသည် တွေကို ငေးမောကြည့်ပြီး လျှောက်လာသည်။ ။ လက်ထဲမှာလည်း ဝယ်ပြီးသားတွေ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်ပါ။ ငေး၍ လျှောက်လာသော ပိုးလွန်းဖြူက ရုတ်တရက် တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့် တိုက်မိသွားသည်။ ။

ပါးစပ်က အင့်ခနဲအသံမြည်သွားသလို လက်ထဲက တစ်ပွေ့တစ်ပိုက် အထုပ်တွေကလည်း အောက်ခင်းပေါ်သို့ အလုအယက် ခုန်ဆင်းသွားသည်။ ။

"ဟာ..."

အမြတ်တနိုးဝယ်လာသော ပစ္စည်းတွေ အောက်ခင်းပေါ်သို့ ကျသွားသဖြင့် ရင်ထဲမှာ ဒေါသ လှိုင်းလေးတစ်လုံး ဆောင့်တိုးသွားသည်။ ။

အထုပ်တွေကို မကောက်သေးဘဲ ဒေါသရောင်တွေ ထွက်နေသော မျက်ဝန်းနှင့် တိုက်မိသူကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ။

"ဟင်...ရှင်ကိုး"

"ဪ...မင်းပဲကိုး"

သူ့ကို တအံ့တဩနှင့် ကြည့်လိုက်သူရဲ့ မျက်ဝန်းထဲမှာ လည်း ဒေါသ
ငွေ့တွေဝေနေသည်။

"ဒီမှာ မိန်းကလေး၊ မင်း ငါ့ကို တမင်သက်သက် လိုက်နှောင့်ယှက်
နေတာလား"

"အလိုတော်...ကျွန်မကပဲ ရှင့်ကို အားအားယားယား လိုက်နှောင့်
ယှက်နေရမှာ လား"

"ဟုတ်တယ်လေ၊ မင်း သက်သက်ဒုက္ခလိုက်ပေးနေတာပဲ"

"ဟွန်း...ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့ နှုတ်သီးကောင်းလျှာပါးနဲ့ ၊ ကျွန်မ
ဘာလို့ ရှင့်ကို လိုက်ဒုက္ခ ပေးရမှာ လဲ"

"မင်းနဲ့ ကြုံတိုင်း ငါ့စိတ် ကသိကအောက်ဖြစ်ရတာပဲ"

"ခုပဲကြည့်ပါဦး၊ ရှင့်ကြောင့် ကျွန်မ အမြတ်တနိုးဝယ်ထားတဲ့ ပစ္စည်း
တွေ အောက်ကျကုန်ပြီ"

"တမင်သက်သက် မင်းလုပ်တာပဲ၊ ကျရင် ပြန်ကောက်ယူလိုက်ပေါ့"

"ရှင် ဘယ်လိုလူလဲ၊ နိုင်ငံကြီးသား မဝီသလိုက်တာ၊ ယဉ်ကျေးမှု နား
မလည်ဘူးလား"

"ယဉ်ကျေးမှုလည်း နားလည်တယ်၊ မင်းတို့လို မိန်းကလေး အကြော
င်းကိုလည်း နားလည် တယ်"

"ဘာ... ကျွန်မလို မိန်းကလေးအကြောင်း ဟုတ်လား၊ ပြောစမ်းပါ
ဦး၊ ကျွန်မက ဘယ်လို မိန်းကလေးလဲ"

"အခြေအနေကောင်းတဲ့ ယောက်ျားတွေကို အကြံအဖန်

နည်းလမ်းရှာပြီး ချဉ်းကပ်တာလေ"

"တောက်...ရှင် လူပါးဝလှချည်လား"

ပိုးလွန်းဖြူက ဒေါသဖြစ်လွန်း၍ အသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။ မျက်နှာလေးက လည်း ခရမ်းချဉ်သီးမှ ညှို့အလား ရဲတွတ်နေသည်။

ထိုသူက ဘေးဘီကိုဝေကြည့်ပြီး လူအများကြည့်ခြင်းကို ခံရပြီး ပိုးလွန်းဖြူနှင့် မြန်မြန် ကိစ္စ ပြတ်ချင်၍ ကျသွားသောအထုပ်တွေကို မြန်မြန်ကောက်ယူလိုက်သည်။

"ရော့"

ပိုးလွန်းဖြူရဲ့ လက်ထဲသို့ ထိုအထုပ်တွေကို အတင်းထည့်ပေးခဲ့ပြီး ထိုနေရာမှ ချာခနဲ လှည့်ထွက်လာသည်။ ပိုးလွန်းဖြူက ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ အကြည့်တွေကို တစ်ယောက်တည်း စုပြုံခံစား ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

"တောက်...သူ့ကိုယ်သူ ဘာများ ထင်နေလဲမသိဘူး"

"တစ်လောကလုံး သူ့ဆန်စားနေတာကြနေတာပဲ"

ပိုးလွန်းဖြူက မကျေမနပ်နှင့် ပါးစပ်လေး ပွစိပွစိလုပ်ပြီး ထိုနေရာကနေ အမြန်ဆုံး သုတ်ခြေ တင်ခဲ့သည်။

ရှင်ကိုတော့လေ ကမ္ဘာမကျေဘဲ ဦးပိုင်ဇင်မော်ရေ...

ရှင်လောကမှာ ရှင်ဟာ ဘယ်လောက်ပဲ ကြီးကျယ်ခမ်းနားပါစေ ကျွန်မ အမြဲ ၄၄၄ ရှင်က သိပ်ပြီး ယဉ်ကျေးမှုခေါင်းပါးတဲ့ လူအရိုင်းအစိုင်းကြီးပဲ...

စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် ဈေးဆက်ပြီး မဝယ်နိုင်တော့ဘဲ ဟိုတယ်ကို ပြန်ခဲ့သ

ည် ။ အခန်းပြန်ပြီး ခုတင်ပေါ်မှာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပစ်လွဲလိုက်သည်
။

အခန်း(၂)

ခုတင်ပေါ်တွင် လှဲရင်း ပိုင်ဇင်မော်နှင့် ပထမဦးဆုံးအကြိမ် တွေ့ဆုံဖြစ်ပျက်ခဲ့ရသည် ကို သတိရလိုက်ပြန်သည်။ ။

ပိုးလွန်းဖြူက မန္တလေးသို့ လေယာဉ်နှင့် ထွက်လာသည်။ ။ လေယာဉ်ပေါ်တွင် ဘေးချင်း ကပ်လျက်ထိုင်လာသော သူနှင့် သက်တူရွယ်တူ လောက်ရှိသော မြမြနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့သည်။ ။

"ပိုးလွန်းဖြူက မန္တလေးကို အလည်သွားတာလား"

"ပုဂံကိုသွားရင်း မန္တလေးကို အရင်ဝင်လည်တာပါ"

"ဪ...ပုဂံကို သွားမှာ ကိုး၊ တစ်ယောက်တည်းပေါ့နော်"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"အဖော်မရှိသေးဘူးလား"

"လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပဲ နေချင်သေးလို့ အဖော်မရှာသေးဘူးလေ"

သက်တူရွယ်တူတွေမို့ မြင်မြင်ချင်း ခင်မင်ရင်းနှီးကြသည်။ ။

"ဒါနဲ့ မြမြကရော တစ်ယောက်တည်းလား"

"ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဟိုရောက်ရင် နှစ်ယောက်ဖြစ်မှာ ပါ"

"ဟင်...ဟုတ်လား"

"မကြာခင် လက်ထပ်တော့မယ့် မြရဲ့ အမျိုးသားနဲ့ မန္တလေးမှာ ချိန်းထားတယ်၊ သူက မြစ်ကြီးနားကနေ ဆင်းလာမှာ လေ"

"ဟုတ်လား၊ ဒါဆို မြမြက တည်းခိုစရာ ရှိတယ်ပေါ့"

"ဟင့်အင်း၊ ဟိုတယ်မှာ ပဲ တည်းမှာ "

"ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ဘယ်မှာ တည်းမှာ လဲ"

"ဆီဒိုးနားမှာ လေ"

"ဟန်ကျပြီ၊ ကျွန်မလည်း ဆီဒိုးနားမှာ တည်းမှာ "

"အဖော်ရပြီပေါ့"

"ဒါပေမဲ့ မနက်ဖြန် အမျိုးသားရောက်ရင် ကျွန်မ မအားတော့ဘူး"

"ဟုတ်ပါပြီရှင်၊ ကျွန်မ မနှောင့်ယှက်ပါဘူး"

ပိုးလွန်းဖြူက နောက်ပြောင်လိုက်သည် ။ လေဆိပ်ကနေ ဟိုတယ် ဆီသို့ အငှားကားဖြင့် အတူတကွ ထွက်ခဲ့ကြသည် ။ ဟိုတယ်တွင် အခန်းချင်းကပ်လျက် ယူလိုက်သည် ။

အခန်းဆီသို့ နှစ်ယောက်သား အတူလျှောက်လာခဲ့သည် ။ ထောင့်ချိုး တစ်နေရာအရောက်မှာ ပိုးလွန်းဖြူက အထိတ်တလန့်နှင့်ပြောသည် ။

"ဟော. . .ကျွန်မရဲ့ စာအုပ် ကောင်တာပေါ်မှာ ကျန်ခဲ့ပြီထင်တယ်၊ သွားယူလိုက်ဦးမယ်"

အပြေးအလွှား လှည့်အထွက် တစ်ဖက်ထောင့်ချိုးက လာနေသူကို မတွေ့ဘဲ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အရှိန်ပြင်းပြင်းနှင့် တိုက်မိကြသည် ။

"အာ . . ."

"တစ်ဖက်က တိုက်မိသောသူလက်ထဲက ပိုက်ဆံအိတ်က ကြမ်းပြင် ပေါ်ပြုတ်ကျသည်။"

"ဟာ . . .ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ"

တောင်းပန်မည်ဟု မော့အကြည့် သူ့ကို မနှစ်မြို့သော ဒေါသနှင့်ကြည့်နေသော မျက်ဝန်းကို တွေ့ရပြီး ပိုးလွန်းဖြူလည်း စိတ်တိုသွားသည်။

"မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ မရှိပါလား"

"ဒီမှာ . . .မတော်လို့ တိုက်မိတာ၊ ရှင် ဒီလိုပြောစရာမလိုဘူး"

"လူကြီးလူကောင်းတွေ တည်းတဲ့ နေရာမှာ မင်းက ဘာပြုလို့ ကလေးကလား လျှောက်ပြေး နေရတာလဲ"

အရပ်မြင့်မြင့် ပခုံးကျယ်ကျယ်နှင့် ရုပ်ရည်ချောမွေ့သော်လည်း တင်းလွန်းသော သူ့မျက်နှာ ကြောင့် ပိုပြီး ဒေါသဖြစ်သွားသည်။

"ရှင် ဘယ်လိုလူလဲ၊ ယဉ်ကျေးမှု ခေါင်းပါးလှချည်လား"

"မင်း ထင်ချင်သလိုထင်၊ မင်းလိုမိန်းကလေးမျိုးကို အချိန်မပေးနိုင်ဘူး"

ထိုသူက ခပ်ကျော့ကျော့ပုံစံနှင့် ပြောသွားသည်။ မြဲမြဲကစကားသံများကြား၍ ထောင့်ချိုး ကွယ်ကနေ လာကြည့်သည်။

"ဟင် . . ."

"ပိုးလွန်းဖြူနှင့် စကားအချေအတင်ဖြစ်နေသော သူ့ကိုကြည့်ပြီး ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။ ထိုသူက ချာခနဲလှည့်ပြီး ခြေလှမ်းကျဲတွေနှင့် ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်ခွာသွားသည်။"

ပိုးလွန်းဖြူက ထိုသူရဲ့ နောက်ကျောကိုကြည့်ပြီး မကျေမနပ် မျက်နှာ
စူပုပ်ပုပ်နှင့် မေတ္တာပို့ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ။ မြေက ပိုးလွန်းဖြူအနားသို့
လျှောက်သွားပြီး မေးလိုက်သည်။ ။

"ဘာဖြစ်တာလဲ ပိုးလွန်းဖြူ"

"ကျွန်မက အရေးကြီးလို့ ပြေးထွက်လိုက်မိတာ၊ သူနဲ့ တိုက်မိတယ်
လေ"

"ဖြစ်ရတယ်"

"တော်တော်မိုက်ရိုင်းတဲ့ လူပဲ၊ စကားပြောတာ သိပ်မောက်မာတယ်၊
ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့ နှုတ်သီးကောင်းလျှာပါး စွာလိုက်တာလည်း လွန်
ပါရော"

"အင်း သူနဲ့ ကျမှ ပိုးလွန်းဖြူက တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် တွေ့ရတယ်"

"ဟင်...သူ့ကို မြမြ သိလို့ လား"

"တစ်ခါတွေ့ဖူးလို့ သူ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က ပြထားတာပါ၊ သူက
သိပ်ချမ်းသာတဲ့ စီးပွား ရေးသမားတစ်ယောက်ပဲ"

"ဒါကြောင့် ငွေဂုဏ်မောက်ပြီး ထောင်လွှားနေတာကိုး"

"ငွေဂုဏ်မောက်တာတော့ မဟုတ်ဘူး ၊ မိန်းမတွေကို မရောတတ်
အထင်မကြီးတတ်တဲ့ လူပါ"

"ဟုတ်လား၊ ဒီပုံစံကြီးနဲ့ မိန်းမတွေကို အထင်မကြီးဘဲ ယောက်ျား
တွေကိုပဲ အထင်ကြီးနေတဲ့ အခြောက်ကြီးလားမသိဘူးနော်"

"ဟာ...ပိုးလွန်းဖြူ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ဦးပိုင်ဇင်မော်
က တော်တော်ချမ်းသာ သလို ဂုဏ်သရေရှိပြီး တည်ကြည်တဲ့ သူပါ"

"ဪ...ဟုတ်လား"

"မိန်းမတွေနဲ့ မပတ်သက်တာကတော့ သူ့မှာ အကြောင်းရှိလို့ နေမှာပေါ့"

"နာမည်က ဦးပိုင်ဇင်မော်တဲ့ လား"

"ဟုတ်တယ်၊ စီးပွားရေးလောကမှာ သိပ်ပြီး နာမည်ကြီးတာပေါ့၊ သိပ်တော်တာတဲ့ "

"စီးပွားရေးတော်သလောက် လူမှုရေးကတော့ သုညအောက်တောင် ရောက်နေပြီ မြမြရယ်"

"စာအုပ်သွားယူတာ ရပြီလား"

"ဟာ...ဟုတ်ပါရဲ့ ၊ အဲဒီလူကြောင့် အာရုံနောက်သွားတယ်၊ သွားယူလိုက်ဦးမယ်"

ပိုးလွန်းဖြူက အောက်ထပ် ဧည့်ကြိုနေရာကို အပြေးအလွှားသွားသည် ။ ဧည့်ကြိုကောင်တာ က အမျိုးသမီးလေးက သိမ်းထားသော စာအုပ်ကို ထုတ်ပေးသည် ။

"တစ်ယောက်ယောက်ကျန်ခဲ့ပြီး ပြန်လာမေးမှာ သိလို့ ကျွန်မ သိမ်းပေးထားတယ်"

"ကျေးဇူးပဲနော်"

အပေါ်ထပ်ကို ပြန်တက်ခဲ့ပြီး သူ့အခန်းထဲကို ဝင်လိုက်သည် ။ ဦးပိုင်ဇင်မော် အမည်ရှိသူနှင့် မပြေမလည်ဖြစ်ခဲ့သောသူကို မတွေ့လိုက်ပါ။

အဲဒီ မယဉ်ကျေးတဲ့ သူဌေးက ဒီဟိုတယ်မှာ တည်းတာထင်တယ်...

နောက်ထပ် သူနဲ့ ပြန်မဆုံရရင် ကောင်းမယ်...

ခေါင်းထဲကနေ ပိုင်ဇင်မော့အကြောင်းကို ခါထုတ်ပစ်ပြီး ရေချိုးခန်း
ဝင်၍ အဝတ်အစား လဲလိုက်သည်။ ။

ညစာကို အပြင်ထွက်စားရင်း မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရဲ့ အိမ်ဝင်သည်
။ မှောင်မှ ဟိုတယ်ကို ပြန်လာသည်။ ။

နောက်တစ်နေ့ နံနက် ဈေးချိုကိုသွားပြီး ရန်ကုန်အပြန် လက်ဆောင်
ပေးရမည့် နှစ်ဦး အတွက် ဝယ်ရင်း သူ့အတွက်ပါ ဝယ်လိုက်သည်။ ။

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် သမိုင်းဌာနမှ လက်ထောက်ကထိက ပိုးလွန်းဖြူ
က သူ့ဌာနက ဆရာမ ကြီးနှစ်ယောက်အတွက် ချိတ်လုံချည် ကောင်
ကောင်းလေးနှစ်ထည်ဝယ်ပြီး လက်ဆောင်ပေးမည်ဟု စိတ်ကူးသည်။ ။

ဈေးထဲမှာ အရောင်အသွေး အဆင်တွေစုံလှသော ချိတ်လုံချည်တွေ
ကိုကြည့်ပြီး အကြိုက်တွေ များ နေ၍ အကြိုက်ဆုံးကို ရွေးရခက်နေသ
ည်။ ။

နှစ်ထည်သုံးထည်ဝယ်ပြီး ဈေးထဲမှာ ထပ်ငေးနေရင်း ပိုင်ဇင်မော်ဆို
သော လူ့ခွစာကြီးနှင့် မထင်မှတ်ဘဲ ပြန်ဆုံရပြန်သည်။ ။

ခုတင်ပေါ်မှာ ပက်လက်လှန်ပြီး ပြန်တွေးရင်းနှင့် ပိုင်ဇင်မော်ရဲ့ မျက်
နှာကို ပြန်မြင်ယောင်ပြီး ဒေါသတွေ အသစ်ပြန်ဖြစ်လာပြန်သည်။ ။

ဒီလူက ဈေးချိုထဲ ဘာလာလုပ်တာလဲ...

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သူနဲ့ မှ တွေ့ရတယ်လို့...

မကျေမနပ်နှင့် ပြန်တွေးလေ ဒေါသဖြစ်လေပါ။

သူ့ကိုယ်သူ သိပ်ဟုတ်လှပြီ ထင်နေတယ်...

သူက မိန်းကလေးတွေကို အထင်မကြီးသလို ငါကလည်း ယောက်ျား

တွေကို အထင်မကြီးဘူး ဆိုတာ ကောင်းကောင်း သဘောပေါက်အောင်
နောက်တစ်ခါ ပြောကိုပစ်လိုက်ဦးမယ်...

ဟွန်း...နောက်တစ်ခါလည်း သူနဲ့ မဆုံချင်ပါဘူး...

မနက်ဖြန်ဆိုရင်ပဲ ဒီဟိုတယ်က ငါသွားတော့မှာ ။ သူနဲ့ နောက်ထပ်
ဆုံစရာအကြောင်း မရှိပါ ဘူးလေ...

ဖေဖေမိတ်ဆွေ ဦးတင်အေးဆီ ညကျရင် ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်...

ပုဂံမှာ ရှိနေသော ဖခင်ရဲ့ မိတ်ဆွေ ဦးတင်အေးထံသို့ တယ်လီဖုန်း
ဆက်ရမည် ဖြစ်သည် ။

ဖေဖေက အတော်နေနိုင်တာပဲနော်...

ငါ့ကို မဆက်သွယ်ဘူး...

ဝိုးလွန်းဖြူက မိဘတွေရဲ့ အတိတ်အကြောင်းဆီသို့ သူ့စိတ်အစဉ်က
ပြေးလွှားရောက်သွား ပြန်သည် ။
